

Контактні дані включають в себе адреси, телефони, імена і тому подібну інформацію. Зазвичай ці відомості набираються шрифтом, який на 1-2 пункти більший базового тексту, але допустимо пускати їх таким же за розміром, однак при цьому з напівжирним накресленням» [1, с. 58].

Також С. Бердишев зазначає, що той чи інший шрифт за своїм графічним виконанням здатний викликати у читача певні асоціації, які розумний веб-дизайнер використовує для посилення ефекту, що сайт справляє на користувача. Назва гри, гучна реклама, дружнє оголошення, строгий звіт, суха інформаційна записка – всі вони потребують старанно підібраних шрифтів [1, с. 59].

Отже, формування структури текстової складової веб-сайту, а також її графічне виконання набувають великого значення в процесі проектування сайту, оскільки більша частина інформації на сайті найчастіше представлена саме в текстовій формі. Маніпулюючи різними характеристиками шрифтів, такими як розмір, вага, колір, текстура, форма, напрямок, ритм і т. д., можна створити акцент, типографічний контраст або інші ефекти, які допоможуть передати текстову інформацію користувачу в потрібній формі і справити на нього потрібний емоційний вплив. Але для того, щоб цього досягти, потрібно пам'ятати не тільки про базові принципи типографіки, а й про додаткові типографічні принципи, зумовлені розвитком Інтернету.

Список використаних джерел:

1. Бердишев С. Н. Искусство оформления сайта. Практическое пособие / С. Н. Бердишев. – Дашков, 2009. – 100 с.
2. Борисенко А. А. Web-дизайн. Просто как дважды два / А. А. Борисенко. – М.: Эксмо, 2008. – 320 с.
3. Бородаев Д. В. Веб-сайт як об'єкт графічного дизайну : автореф. дис. ... канд. мистецтвознавства : 05.01.03 / Д. В. Бородаев. – Харківська державна академія дизайну і мистецтв. – Харків, 2004. – 20 с.
4. McIntire, Penny. Visual Design for the Modern Web. Berkeley: New Riders, 2008, 352 p.

Мединец М.В.

аспірант,

Харьковский национальный университет строительства и архитектуры

ФУНКЦИОНАЛЬНАЯ МОДИФИКАЦИЯ УЛИЦЫ СУМСКОЙ И ИЗМЕНЕНИЕ ЕЕ АРХИТЕКТУРНОГО ОБЛИКА В 1920-1930 ГОДАХ

В начале двадцатого века Харьков был губернским городом. Улица Сумская занимала центральное положение на возвышенности между реками Харьков и Лопань, она возникла одновременно с Харьковской крепостью как дорога на Сумы. Долгое время за Университетским садом был пустырь, а интенсивная застройка улицы началась в первые годы XIX века, после прокладки шоссейной дороги между Харьковом и Курском. Улица,

представляющая собой смешение города и деревни, постепенно преобразуется: открываются пансионы, учебные заведения, мастерские, магазины. С 1894 года земли в конце Сумской начали распродаваться, и на их месте строятся каменные здания: здание газеты «Южный Край» (Сумская, 13); в 1902 и 1906 годах по проекту архитекторов Загоскиных возводятся два четырехэтажных дома, соединенных между собой. В 1910 по проекту архитекторов О. Мунца и А. Шпигеля строится здание Северного банка. Четырехэтажное здание было удачно надстроено на один этаж в 1925-1926 гг. В том же году был сооружен украшенный скульптурами шестиэтажный жилой дом (Сумская, 82) по проекту архитектора Эстровича.

В 1913 году на улице построили особняк (арх. Горохов), принадлежавший издателю газеты «Южный Край» Иозефовичу. В 1914 году на Сумской улице началось сооружение большого многоквартирного доходного дома по конкурсному проекту известного петербургского архитектора Н. Веревкина в 1914-1915 гг. для страхового общества «Саламандра». На конкурсе, объявленном Петербургским обществом архитекторов, первое место получил проект учеников художественной школы Общества поощрения художеств – М.В.Редькина и Д. Д. Бердникова. Однако этот проект не удовлетворил заказчика, и проектирование здания было поручено архитектору Н. Н. Веревкину. Накануне 1917 года застроенный массив Сумской протянулся до современной улицы Маяковского [7].

После Октябрьской революции, в период с 1917 по 1934 год, Харьков становится центром Украинской республики. Постановлением пленумов ЦК ВКП(б) и ЦК ВКП(б)У Украина из страны аграрно-индустриальной должна превратиться в индустриально-аграрную. Пути развития города идут параллельно: социалистическая реконструкция, создание нового столичного облика, индустриализация. Столичный Харьков охватывает собой все сферы политической, промышленной, научно-образовательной жизни. Призыв партии «Догнать и перегнать» активно воплощается в жизнь, и Харьков занимает одну из лидирующих позиций в Союзе по развитию. В столичный период город считается третьим после Москвы и Ленинграда культурным и промышленным центром СССР. На 1926 год Харьков был одним из передовых растущих городов Всесоюзного масштаба в рамках выполнения строительных работ. Пролетарский Харьков привлекал на строительный фронт лучшие силы и огромные деньги [1; 2].

В начале XX в. планировка Харькова представляла собой радиально-кольцевую схему. В 1923 г. был проведен закрытый конкурс на эскизный проект планировки территории бывших университетских земель в северо-западной части города с целью размещения на этом участке нового жилого района и общественно-делового центра столицы Советской Украины. В конкурсе приняли участие академик архитектуры А. Н. Бекетов, профессор А. Г. Молокин, инженер А. Л. Эйнгорн, архитектор В. К. Троценко. Для реализации был принят проект архитектора В. К. Троценко [8].

Революционный идеализм в 20ые-30ые годы отобразился в ширококомасштабной реконструкции облика города. Новая застройка

осуществлялась стихийно до тех пор, пока не появилось общество Индустрой, ставшее регулятором всей архитектурно-строительной деятельности [3]. Для данного периода времени характерно стилистическое разнообразие в архитектуре Харькова. Но наиболее ярким и широко представленным смело можно считать период авангарда.

Учитывая многоступенчатую иерархию, организация центральной власти СССР представляла собой сложную структуру. Все многочисленные организации располагались по отдельности, вынуждено занимая уже существующие здания и строения, которые могли бы функционально подойти для нормальной работы отдельно взятой структурной единицы. Неминуемым было строительство административно-правительственного центра. Лабильность расположения органов власти условно продолжалась до 1927 года, когда в эксплуатацию был сдан первый корпус «А» Госпрома (арх. Серафимов), который становится ново визитной карточкой города. На Сумской, 44 строится конструктивистское здание ЦК КП(б)У по проекту Я. А. Штейнберга. До 1927 года наибольшая концентрация учреждений приходилась на пл. Тевелева.

Негласная демаркация [4; 5; 6] месторасположения единиц органов власти охватывала улицы исторического центра города (рис. 1): Пушкинская, Чернышевская, Сумская, Мироносицкая. Улица Сумская соединяла между собой площадь Тевелева и площадь Дзержинского.

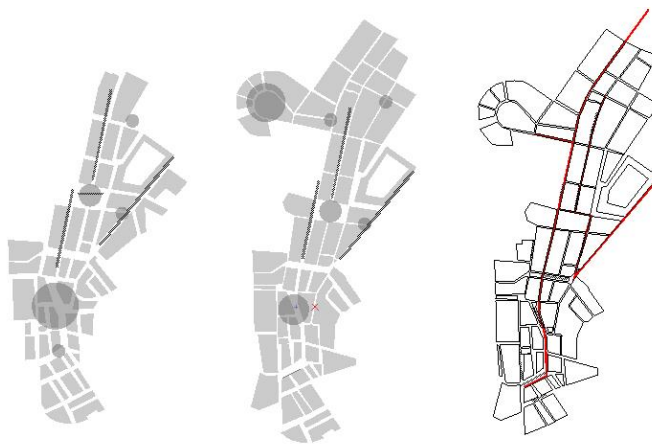

Рис. 1. Изменение центральной части города

После завершения строительства Госпрома запланированной доминантой стала пл. Дзержинского, которая перетянула на себя основные правительственные функции. Ведущая роль закрепляется за улицей Сумской, как за одной из главных артерий города.

Список использованных источников:

1. Лейбфрейд А.Ю., Полякова Ю.Ю., Харьков. От крепости до столицы: заметки о старом городе. – Х. Фолио, 1998. – 335 с.
2. Бразуль С. Столица України Харків. Короткий провідник для екскурсанта, – Державне видавництво України, Харків, 1930.
3. История города Харькова XX столетия / А.Н. Яромыш, С.И. Посохов. А.И. Эпштейн и др. – Х. : Фолио, Золотые страницы, 2004. – 686 с.

4. Весь Харьков, справочник, Издание Всеукрэкспедпечати, 1922.
5. Весь Харьков, справочник, Издание Всеукрэкспедпечати, 1926.
6. Весь Харьков, справочник, Издание Всеукрэкспедпечати, 1930.
7. Дьяченко Н. Т. Улицы и площади Харькова, 4-е, испр. и доп. X Очерк. Прапор, 1977.
8. Е. Черкасова «Идеи и реализация плана социалистической реконструкции Харькова 1933-1935 годов», статья.

Морозік А.С.

аспірант,

Київський національний університет будівництва та архітектури

ІЄРАРХІЧНА СТРУКТУРА ВІЙСЬКОВИХ ФОРМ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Військові форми територіальної організації – це спеціально обладнані території, містобудівні об'єкти, що забезпечують функціонування Збройних Сил. Дослідження проблеми модернізації військових містечок знаходиться на межі дисциплін: архітектури, містобудування та військової науки. Вивчення даного питання потребує виявлення військової специфіки та містобудівного підходу, що сприятиме систематизації наукових знань. Актуальність даного дослідження підтверджує стратегія сталого розвитку України 2020 року [2]. Програмою даної концепції передбачає, розвиток вітчизняних військових містечок та формування на їх основі системи автономних військових баз з необхідною інфраструктурою для розташування військових частин з фондом службового житла в поєднанні з соціально-побутовою структурою для військовослужбовців та членів їх сімей [2; 3; 9].

Мета статті – дослідження існуючих військових містобудівних об'єктів. Виявлення зв'язків, за якими визначаються спорідненість військових територіальних об'єктів та формування, на основі отриманих результатів, ієрархічної структури. Дослідженням архітектурної та містобудівної практики планування та проектування військових містечок займалися архітектори: М. Бунін, Ю. Затикін, М. Максименко, В. Мухін [1; 5; 6; 7]. Радянські науковці та дослідники зробили значний вклад в розробку нормативної документації яка регламентує проектування військових містечок. Розробкою відомчих будівельних норм «Планировка и застройка военных городков» займалися, В. Башков, Ю. Зайцев, В. Зверьков, С. Корягін А. Соков, Г. Усенко, А. Харкевич, [8].

В процесі дослідження військових містечок було виявлено військові територіальні об'єкти постійного розміщення різних рангів, що забезпечують функціонування Збройних Сил. До них відносяться військові: частини, містечка, гарнізони та база. Для формування ієрархічної структури необхідно дослідити їх особливості та взаємозв'язки та доцільно надати визначення військових територіальних об'єктів. В нормативній та довідниковій літературі